

א שבת אין מדרשה

יוצא לאור על ידי תלמידי המדרשה החסידית לצעירים

דבר ראש המדרשה הרב מנחם בומבך

מה משמח אותנו?

מהו הדבר שגורם לשמחה אמיתית? שמחה שלא נעלמת באותה המהירות שהגיעה? אולי מתנה טובה שנפלה בחלקנו, אולי כשאנו מגלים דבר חדש או שמא כשאנו משתחררים מטרדה מעיקה, או מצליחים בדבר שעמלנו בו רבות, כשאנו זוכים לקרבה אהבה מאדם קרוב, כל הדברים הללו ללא ספק מעוררים בנו שמחה.

אך הם עלולים לחלוף ולהתפוגג, המתנה יכולה להישבר, הטרדה עלולה לשוב וגם החברות לפעמים מתנתקת, כל הדברים הקטנים או הגדולים ששייכים לעולם הזה, לא יכולים להשרות בנו שמחה נצחית ואמתית, הדבר היחיד שיכול לתת לנו שמחה מושלמת, זהו הקשר לבורא עולם, הקב"ה הוא נצחי וגם הקשר שלנו אליו לא ניתן לניתוק, לימוד התורה וקיום המצוות, הם היוצרים ומבטאים את הקשר שלנו עם ה', והם המעוררים בנו שמחה שלימה, ראו מה מספר רבי אליעזר אזכרי בספרו, ספר חרדים: "וכן גילה הרב החסיד המקובל מהר"ר יצחק אשכנזי זצ"ל (האר"י הקדוש) לאיש סודו, שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית (הקדמה למצוות, התנאי הרביעי)

האר"י הקדוש, שרוב רובה של תורת הקבלה נשענת עליו, זכה לדרגתו לא ע"י צומות, סיגופים או פעולות נסתרות, אלא מתוך שמחה נפלאה בקיום המצוות, השמחה במצוות היא שמחה שלימה, שמקרבת אותנו לה'.

לכל אורך הדורות, השמחה במצוות הייתה מקור הנועם והאושר היהודיים, יהודי פשוט וקשה יום, היה מתענג על השיעור היומי במשנה, על מצוות ארבעת המינים, או על גמילות חסד ליתומים... המצוות ממלאות אותנו, נותנות לנו סיפוק וגורמות לנו לאושר רב.

תלמידים יקרים! המדרשה מתאפיינת במידת השמחה, כל אורח נפגש עם מאור הפנים של הצוות והתלמידים, רבים שואלים: מה מקור השמחה? והתשובה היא: שיש לנו מאמץ משותף - לא לבטל את הזמן, שכל רגע ורגע יתמלא בלימוד, בהתפתחות ובמשמעות.

ברוכים הבאים בשם ה'

ברגשי גיל ובחודת קודש, בברכה ושמחה עצומה, בניחווחות של ערגה וכיסופים, עם נגיעות של חדווה עמוקה וטמירה אנו מקדמים בהתלהבות רבה, ודמעות שליש ובצחוק גדול עצום ורב ככוכבי השמים לרוב וכחול אשר על שפת נהרות תימן, את הצדיק הנודע לשם ותהילת, רבן של כל בני הגולה אשר עיניו הקדושות צופיות מסוף העולם ועד סופו, הנערץ בקרב התפוצות, טועם ומטעים את בני קהילתו במטעמים ותענוגים לרוב

ה"ה רשכה"ג כ"ק עט"ר מרן אדמו"ר מיאפטשעיק שליט"א

לרגל בואו לשבות עמנו יחד עם כל בני פמלייתו ק"ק יאפטשעיק הנמנים לאלפים ורבות כמניין פירווי הקוסקוס באריזה ממוצעת של אסם וטעמן, לאחר בקשות חוזרות ונשנות מצד ראשי קהילתנו למען ישפיע עלינו שפע טובה וברכה - להגדיל תורה ולהאדירה.

יה"ר שההשפעות של שבת זכור וימי הפורים תבעל"ט יליו אותנו למשך שנים רבות וארוכות עדי ביאת גוא"צ בב"א

מילתא דבדיחותא

הבה"ח אריאל שפר ני"ו - שיעור ג'

שתיין מובהק היה אומר: "אילו אני הייתי משה רבינו, הייתי נותן למצריים ארבע מכות ולישראל עשר כוסות..."

"מהו נס פורים? שהיו להמן 10 בנים ולא 20, כיון שאם היו לו 20 בנים, בעל הקורא מגילה היה נחנק (ח"ו) בגלל שצריכים לקרוא הכול בנשימה אחת.

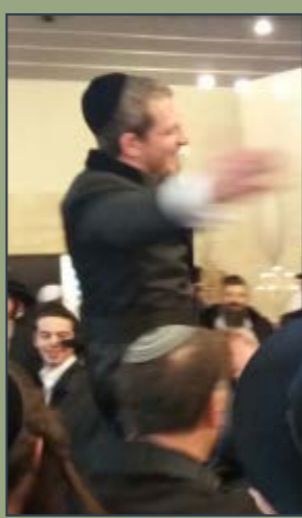
ועל פי הסוד יש לומר, שהיו 10 על העץ בכדי שיוכלו לומר קדיש...

הבה"ח נתן משה קלצקי ני"ו

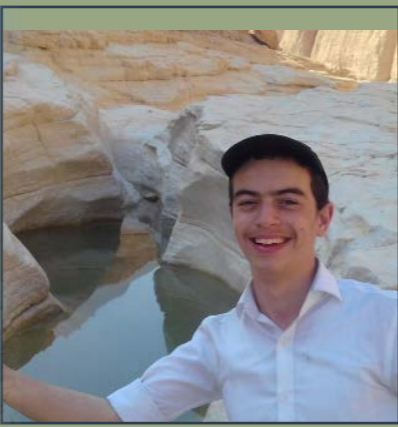
גרזיני עלה לאוטובוס והתיישב בניחווחות על אחד המושבים ללא שטרך לשלם. הנהג שם לב לעובדה המדאיגה וקרא לו שיבוא לשלם, אמר האיש: "גרזיני הוא גרזיני, וגרזיני לא משלם".

קרא הנהג למשטרה... השוטר פונה לאיש ושואל: "מדוע אינך משלם?" נענה האיש: "גרזיני הוא גרזיני, וגרזיני לא משלם". שאל השוטר: "ומדוע אינך משלם?" ענה האיש: "כי יש לו חופשי חודשי..."

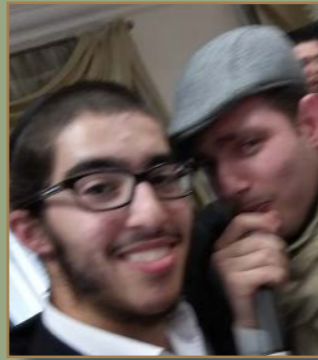
שמחת נישואי בן הרב בומבך

סיור ר"ח אדר

שמחת השבע ברכות

מסע חורף-
קן אנחנו יכולים

אליבא דהלכתא הבה"ח מאיר ויזנפלד נ"ו שיעור ד'

תענית אסתר

נוהגים להתענות "תענית אסתר" ביום יג באדר. טעם התענית: בימי מרדכי ואסתר נקהלו היהודים להלחם ולעמוד על נפשם, והתחננו על נפשם שיעזרם השם. לכן קבלו עליהם כל ישראל להתענות ביום י"ג באדר כדי להתחנן על נפשם שהקב"ה יצילם מאויבינו הקמים עלינו בכל דור. השנה נתפלל ונזעק שהקב"ה יצילנו מיד אויבינו בני בניו של המן הרשע מפרס המכניסם כלי משחית להרוג.

מחצית השקל:

נהגו לתת מחה"ש בתפילת מנחה של תענית אסתר. כתב הרמ"א: "ויש ליתן ג' חצאי גדולים במדינות אלו במדינות אלו כי אין מטבע ששם מחצית עליה מלבד ז', ובמדינת אויסטרייך יתנו ג' חצאי וי"ר שנקראו גם כן מחצית, וכן לכל מדינה ומדינה". מדבריו משמע שיש לתת מטבע הנוהגת באותה מדינה ונקראת "חצי" (לכאורה חצי ש"ח שלנו. ויש נוהגים לתת מטבע של חצי דולר העשוי מספק). אולם יש הנוהגים ליתן את השווי של מחצית השקל המקורי שהיה בזמן התורה.

קריאת המגילה:

1. חייב כל אדם, איש ואשה, לשמוע קריאת מגילה ביום ובלילה. מגילה נקראת בליל פורים מצאת הכוכבים ועד עלות השחר, וביום הפורים מהנץ החמה עד שקיעתה.
2. חייב אדם לשמוע מבעל הקורא כל מילה ומילה מהמגילה. אם לא שמע ויש בידו מגילה כשרה – ישלים, וימשיך לשמוע מבעל הקורא. גם אם אין בידו מגילת קלף, ובידו מגילה מודפסת – ישלים וימשיך לשמוע. כל זאת אם ההשלמה היא מילה או שתיים ולא יותר מכך.
3. לפני קריאת המגילה בערב מברכים שלש ברכות: "על מקרא מגילה", "שעשה ניסים", "שהחיינו". יכוין בעל הקורא להוציא את השומעים "ח", ויכוונו השומעים לצאת "ח".
4. לאחר קריאת המגילה מברכים ברכת "הרב את ריבנו". את הברכות שלפני הקריאה מברכים אפילו ביחיד, ואילו את הברכה שלאחריה – רק בציבור.
5. לפני קריאת המגילה ביום מברכים "על מקרא מגילה" ו"שעשה ניסים", לגבי ברכת "שהחיינו" נחלקו הדעות: דעת הרמב"ם שאין לברך, וכן נוהגים הספרדים, ואילו דעת רבנו תם לברך, וכן נוהגים האשכנזים.

הבה"ח יוסף שמחה ויינשטיין נ"ו - שיעור ד' התכלת – סימן למחילה ורחמים, וקשר עם הקב"ה

במגילה (ח' טו) כתיב: "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה". ובפיוט שאומרים לאחר המגילה נכתב: "שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי". אנו למדים ששמחת היהודים (שושנת יעקב) הייתה על ראיית התכלת. ועניין זה טעון ביאור, מדוע לא שמחו בעקבות ראיית שאר בגדי המלכות ורק משראו את התכלת אזי הייתה עיקר ששמחתם?

ואפשר לתרץ: הלא יודעים אנו שתכלת הוא צבע המסמל רחמים, וצבע זה צריך להיות בציצית, שהרי תכלת דומה לים, וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכיסא הכבוד. ולכן יש בתכלת שני עניינים: א. קשר עם הקב"ה ע"י סימול תר"ג מצוות בציצית הצבועה בתכלת. ב. עניין רחמים והמתקת הדין (עפי" קבלה), ולכן כשיצא מרדכי מאת המלך (שעפי" דרש הוא מלכו של עולם) בלבוש מלכות, שמחו עקב שהומתקה הגזירה, ומשראו את התכלת הייתה שמחתם כפולה שבעתיים, משום שראו זה רמז שלבד מהמתקת הגזירה מעליהם, הרי גם נמחל עוונם וחזרו להיות מקושרים להקב"ה. וכן רואים אנו בפרשתנו (תצווה) שהקדימו את הזהב לתכלת, " זהב תכלת וארגמן לתולעת שני" וכו'... , אך במגילה נכתב ההפך, קודם התכלת ואח"כ הזהב, משום שהזהב מסמן דין והתכלת מסמן רחמים, והנה בחטא העגל היה דין קשה מאוד על עם ישראל ורק לאחמ"כ הגיע רחמים (וגם ההקשר בין המקדש וכליו לעגל ברור, שהרי כהן גדול אינו משמש לפני וליפנים בבגדי זהב, שאין קטיגור נעשה סניגור) אך במגילה נאמר לנו שהקב"ה הקדים רפואה למכה (שלא כבעגל), ולכן איפה מתברר שהרחמים התחילו מעיקרא עוד קודם לדין ומשום כך הסדר הוא קודם תכלת ואח"כ זהב.

עוד ראייה שהתכלת מסמן רחמים היא, שהרי נכתב "כי תשלים בנים ובני בנים ומשנתם בארץ... וכו' השמד תשמדון". מלמד שאם היו נשארם עוד 852 שנים בארץ כמניין "ומשנתם" לא היה נשאר משוניהם של ישראל אפילו לא שריד ופריט אחד, אלא שריחם הקב"ה עליהם והביא את חורבן הבית (בית ראשון) שנתיים קודם לכן אחרי מלאת 850 שנה בלבד להיות בני ישראל בארץ, והגימטרייה של תכלת היא 850, הרי לנו הוכחה מפורשת שתכלת מסמן רחמים

בזמן הזה הרב משה מלמוד סגן מנהל

המלחמה בעמלק היא ההכנה הראויה לפורים. בכך שאנו זוכרים ומוחים את עמלק, אנחנו מבטאים את העובדה שלימוד התורה וקיום המצוות שלנו, נעשים מתוך בחירה ורצון אמיתיים ופנימיים שלנו.

פרשת זכור נקראת לעולם סמוך לפורים, כדי "לסמוך מחיית עמלק למחיית המן". הגמרא במסכת מגילה מעמיקה עוד יותר את הקשר שבין "זכור" לפורים, בכך שהיא מכנה אותם "זכירה" ו"עשייה" של אותו עניין ממש; "דלא תקדום עשייה לזכירה", אומרת הגמרא (לגבי פורים שחל בערב שבת, שאז מקדימים את פרשת זכור לשבת קודמת). מה תוכנו של קשר הדוק זה בין זכירת עמלק לבין פורים?

הגמרא במסכת שבת אומרת שבמתן-תורה "כפה עליהם הר כגיגית... מכאן מודעה רבה לאורייתא (שקיבלו באונס)... הדור קיבלוה בימי אחשוורוש, דכתיב 'קיימו וקיבלו היהודים', קיימו מה שקיבלו כבר". בתורת החסידות מבואר כי ב"כפה עליהם הר כגיגית", אין הכוונה שבני ישראל קיבלו את התורה בניגוד לרצונם, חלילה; אלא, שהקב"ה השפיע עליהם אהבה אלוקית גדולה כל-כך, עד שכביכול היו אנוסים לקבל את התורה. ועניין זה הוא שהשתנה בפורים, שאז קיבלו ישראל את התורה מצדם וללא שום "כפייה".

וכך כותב רבינו הזקן בספר תורה-אור: "התעוררות זו בליבם לקבלת התורה, לא הייתה מצדם, בבחירה ומרצון אשר מעצמם לבד, אלא על-ידי הגילוי מלמעלה נתעורר בהם הרצון. והדר קיבלוה ברצון גמור בימי אחשוורוש, שהיה מסירות-נפש בכל ישראל מעצמם, שלא על-ידי התעוררות מלמעלה. דהא אז היה בחינת הסתר פנים! ואם-כן היה בבחינת אתערותא דלתתא מצד עצמם, וזה 'הדור וקיבלוה' ברצון גמור".

נמצא אפוא כי זוהי מהותו של פורים (בימי מרדכי וגם היום) – קבלת התורה מחדש, מתוך אהבה ורצון העולים ובאים מצד היהודי בעצמו. עניינו של עמלק הוא, "אשר קרד" – מלשון קרירות. לצנן את ההתלהבות בלימוד התורה ובקיום המצוות. שאיפתה של בחינת "עמלק" היא אפוא, שהדברים יעשו באופן "מצוות אנשים מלומדה", בלי חשק וחיות. ועוד מבואר, כי "עמלק" הוא שורש כל ה'קליפות' ומקור ההתנגדות לקדושה, כנאמר, "ראשית גויים – עמלק".

לכן המלחמה בעמלק היא ההכנה הראויה לפורים. בכך שאנו זוכרים ומוחים את עמלק, אנחנו מבטאים את העובדה שלימוד התורה וקיום המצוות שלנו, נעשים – לא מ"אונס", כתוצאה מהתגלות אלוקית, גם לא באופן ד"מצוות אנשים מלומדה", אלא – מתוך בחירה ורצון אמיתיים ופנימיים שלנו.

הסוד שלנו ב"מדרשה החסידית" הוא שלימוד תורה וקיום המצוות נעשים עם חשק רב ובחיות רבה. ולכן תלמידנו מגיעים להצלחות אדירות.

והי-רצון שעל-ידי מחיית עמלק כראוי נזכה למחייתו המוחלטת, שהרי "ושבע הקב"ה שאין שמו שלם ואין כיסאו שלם עד שיימחה שמו של עמלק כולו", ונזכה לגאולה האמתית והשלמה בקרוב ממש.

אני רוצה לאחל לכולכם פורים שמח – שהשמחה של פורים ימשך לכל השנה. (על-פי שיחת כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש)

אורח לשבת הרב מנחם שטרנהל

חייב אינשי לבסומי בפומיא עד דלא ידע...

זוהי אחת מהמצוות האהובות על כל בר-דעת, יען כי מי שאין בו דעת אינו יכול לקיים את המצווה כראוי... וצריך להבין את שורש המצווה. ובפרט לאור שמובא בגמ' נדרים (מא ע"א) "אמר אביי, נקטינן אין עני אלא בדעה במערבא אמרי דדא ביה כולא ביה (מי שיש בו דעת כמי שיש לו הכל, (רש"י)) וכן כתב הנביא ישעיהו (יא,ט), נבואה על אשר יהיה בימות המשיח "ומלאה הארץ דעה את ה'" אז זה בעצם שביום הכי מרומם ונעלה בשנה "פורים" אנו מצווים "לבסומי עד דלא ידע" ויש להבין את ההבדל בין "דעה" שהיא סובייקטיבית אדם יכול להחזיק בדעה כל שהיא על אף שיש לו ידע מועט בנושא, לבין "ידע" שהוא משהו אובייקטיבי, שנרכש על ידי לימוד או ניסיון חיים.

אמונה נובעת "מדעה" אדם מסוגל להאמין למשהו למרות או דווקא כי אין לו ידע בנושא.

בפורים אנו מצווים עד דלא "ידע" צריך לטשטש את כל הידע שיש לנו, בין ארור המן לברוך מרדכי, כשיש לבן אדם אמונה אז מה שנראה ברוך יכול להיות ארור וכן להיפך.

מגילת אסתר = מגלה לנו את הסתר זוהי מגילה של סיפור ארוך שבסוף מתברר לנו שמה שהיה נראה הכי גרוע בסוף רק נהפך לטובה, לכן הקורא את המגילה למפרע לא יצא, מי שרוצה להתחיל עם הסוף ולדעת מהי הטובה שתצא בסוף וכך להמשיך להתחלה מאבד את המטרה.

אחרי שנתבסס כראוי וכבר לא נדע בין ארור לברוך אז נגיע ל"דעה" שזוהי אמונה בבורא.

הרמ"א מתחיל את הש"ע שוית' ה' לנגדי "תמיד" ומסיים בסוף הש"ע "וטוב לב משתה תמיד" צדיקים אמרו בהלצה שני "תמידים" כסדרם שנזכה להגיע למדרגה של שוית' ה' לנגדי תמיד וטוב לב משתה תמיד.

הבה"ח אריה לייב רייס נ"ו - שיעור א'

ישנם שני אפשרויות: א. שחג הפורים יעבור ללא שנתבונן ונעצור לרגע להבין מה בעצם המשמעות של היום. ב. להבין מה העוצמות שיש בימי הפורים, מה אנו מסוגלים לפעול ומה אנו יכולים לקחת עמנו הלאה.

בשורות הבאות תוכל לקרוא מעט על גודל קדושת הזמן ומהו בעצם הנס, עפי' דברי קדשו של מהרנ"ת מברסלב זיע"א: "צריך להתבונן שבחינת פורים הוא הכנה לפסח שהוא הכנת המן/עמלק, כמו שכתוב בכתבי האר"י ז"ל שעיקר התגרות המן/עמלק היא בזמנינו שהוא סוף הגלות, וישראל כבר מצפים לגאולה וחפצים לבנות את בית המקדש. כי התיקון הוא ע"י בניית בית המקדש".

וכלל הדבר הוא: יש שני מושגים, יש "ביתא עילאה" ויש "ביתא תתאה". וזה בחינת בינה ומלכות שהם בחינת לב ופה, כי בינה זה לב ומלכות זה פה, פירוש: מה שיודעים מהשי"ת ע"י התבוננות הלב, כל אחד לפי השגתו זהו בחינת ביתא עילאה שזה בחינת השגת אלוקות ע"י בחינת אתערותא דלעילא שזה ע"י קדושת הנשמה בשרשה, שהנשמה היא חלק אלוקי ממעל והאדם יכול לבחור לדבוק בהשי"ת עד אין סוף שכל זה הוא שלימות שהעיקר לצמצם ההתלהבות לה'. ולעבוד את הקב"ה בהדרגה ובמידה שזה בחינת בריאת העולמות שהם המצוות והעיקר ע"י החכמה שבלב שהוא ע"י שמגביר יצר הטוב על יצר הרע כשמגביר את המחשבות טובות על המחשבות הרעות. ואז מגלה מלכותו יתברך לעין כל, שצריך להוציא בפה דייקא ולשום לבו עליה ולהתגבר מאוד להתפלל במחשבות טהורות ולקשר המחשבה שבלב לדיבור בפה בקשר אמיץ וחזק.

לכולנו עובר רעד של התרגשות עת שהשם "יאפטשעיק" עולה על דל שפתינו. הן בשל צדיקי השושלת והן בזכות הקהילה המפוארת ששמה הולך למרחוק.

אך חפצים אנו לחקור את מקור השם, ומהיכן הוא נובע?

בניגוד גמור להסתברות "יאפטשעיק" איננה עוד עיירה נידחת בערבות אוקראינה (זאת גילינו לאחר מסע מעמיק במוזיאונים חשוכים ברחבי מזרח אירופה). אך עדיין השאלה מציקה ומטרידה: "יאפטשעיק, מי את? ומה מסתתר מאחוריך?"

המפנה הגדול אירע עת שפגשנו בשיטבלאך המרכזי את ידידנו משכבר הימים, איש חסיד אמתי, זך ונקי. אשר שמות חצרות הקודש שגורים על לשונו ומכיר הוא את סוגי מאכלי השבת כאת שערות זקנקנו.

"יאפטשעיק" הזדעק הברנש כשיזק מרצד בעיניו, "אם ברצונך לרדת לעומקן של דברים, להבין אחת ולתמיד את משמעות השם, הנך מוכרח לעלות לירושלים". כאן הנמיך את קולו בשני אוקטבות והחל ללחוש: "בליל שישי הקרוב תלך ברחוב... בשכונת... במרתף למטה, שם תגלה את הסוד".

"מדוע בליל שישי דייקא?" שאלנו בתהיה. "אההה" השיב ידידנו משכבר הימים "זה הזמן בו ההשפעות של בחינת יאפטשעיק מצטמצמות לבחינת דרגא דיליה".

קפצנו בהתרגשות רבה. מחקר מעמיק של שנים רבות עומד להגיע לסיומו...

ליל שישי 22:00

נאלצנו לקוד קידה משמעותית בכדי להשתחל למרתף של בעריש או כפי שנכתב בכניסה --- "די הויף פון בעריש - גאלע מיט בארשט מיט אלעג גוטע זאכן". מחובתינו לציין שהניחוחות הייחודיים בשילוב עם התאורה הכתומה, גרמו לנו להתרגשות רבה, התחלנו לחוש מעט מהאווירה הנעלית של הבחינות אותם תיאר לנו ידידנו משכבר הימים.

קבוצות, קבוצות ישובו במרתף, ברובם הגדול היו אלו נערים צעירים אשר טבעם הסוער סוחף אותם למחוזות ייחודיים אלו, אך פה ושם ניתן היה לראות אישים בעלי צורה והדר אשר ישובים ספונים בצלחתם.

"את אשר בקשה נפשי מצאתי", בצד הימני של המרתף ליד המקרר של המשקאות ישבו חבורה של צעירים "מבקשי השפעות" כששולחנם עמוס בתבשילים במגוון של צבעים, ריחות וטעמים למכביר. ובמרכז השולחן יושב "ראש חבורת מבקשי ההשפעות" צעיר רחב וסמוק, שנוקב כל העת בשמות של מאכלים ערטילאים ואפופי סוד, ואף זוכה לטעום מהם ולהטעים את סובביו בשיירי צלחתו.

קול פנימי געש בתוכינו: "כאן, טמון הסוד הנורא". פעלנו לפי תחושותינו העמוקות והתיישבנו לצד שולחן בסמוך אליהם, כשעינינו ואוזנינו מנסים לדלות כל שביב של מידע אפשרי...

ואז זה קרה... לאחר הניגוב האחרון של הכבד הקצוץ דק דק, סינן ראש החבורה את מילת המפתח: "יאפטשעיק". חבורת המבקשים קמו ברעדה כשהסומק בפניהם הופך לחיורון עז. הנה זה מתחיל, ההשפעות והניצוצות מתחילות להגיע.

ניחוח של שלימות, ללא ספק... במרכז השולחן הונח מגש מוארך, עליו הונחו בערבוב, בליל של מוצרים בעלי מראה יוצא מגדר הרגיל, אך הריח-- הריח היה כובש, פשוט מושלם, הרגשנו תחושה של התעלות לפסגות לא מוכרות.

ההמשך היה צפוי "חבורת מבקשי ההשפעות" פתחו בטכס "פשטו ידיכם" ומילאו צלחות גדושות, אשר התרוקנו תוך דקות ספורות... לאחר סיום התהליך הפטירו כל בני החבורה: "אההה לכבוד שבת קודש". וראש החבורה מפטיר אחריהם בחדווה: "מעין עולם הבא"...

"יאפטשעיק" מלמלנו לעצמינו, "החלום מתגשם".

בשקט, נגשנו אל "בעריש המשפיע" ובקשנו הימנו שיארוז לנו מעט מהטוב המיוחד כ"כ, למען נזכה לרדת לעומקן של דברים...

חצות לילה

היינו סמוכים ובטוחים שלאחר לילה עמוס בחוויות רוחניות ונשגבות, נחוש סיפוק עצום ורב, אך האמת שברגע מסויים חשנו ריקנות איזומה ונוראית. מיד רצנו אל ארון הספרים חיבקנו את מסכת בבא בתרא, בלענו בשקיקה דף ומחצה ולקינוח הפטרנו ב"שטיקל אור החיים הקדוש"... את התחושה הזו אי אפשר לתאר במילים...

אריה ויוסי מגישים:

"המדריך למתמודד", פרק ראשון

הוא חש את מגע האוויר על פניו ואת השמש החמימה שמלטפת את אפו, זלמן שמע את המדריך כננס לחדר כשבפיו המנגינה הקלאסית כמידי בוקר. זלמן ידע כי בעוד רגע כבר יריגיש את אותה תנועה של משיכת הכרית, הוא כבר ראה במעומם את האובייקט מתקרב לעברו... זלמן הופתע כשהתעורר לקול צווחת אמו, כולו מסויט מחלום הזוועה שחוה החל להתארגן...

כל עוד רוחו בנפשו ולאחר שכבר הספיק לשפוך כוס קפה, ולהיחחק מקופסת שימורים של מלפפון חמוץ כשניסה להכין לעצמו סנדוויץ', אץ רץ אל תחנת האוטובוס.

סוף סוף לאחר 10-כ דקות המתנה חסרות סבלנות הגיע קו 4 אל התחנה, זלמן כבר שם לב שאין באוטובוס כדי מקום להכניס אפילו לא סיכה. למורת רוחו נאלץ זלמן בדוחק רב לעמוד במשך כל הנסיעה ליד אדם מסכן שהדיף ניחוחות ביטול שלא כל כך ערבו לאפו ובנוסף לכל נצמד אליו ילד שככל הנראה לא העביר על עצמו מים ושפמו במשך שבוע וחצי לפחות. סבל זה לא נמשך לאורך זמן. זלמן ראה כבר את בניין העיריה מבצבץ ממרחק. כשירד מהאוטובוס חש את חמימות השמש, לרגע קט חשב שזה יהיה אחד

הבקרים המוצלחים ביותר בתקופה האחרונה, אך חלום זה נמוג מיד כשירד בירידה המוכרת כ"כ וראה בפתח הישיבה דמות מרשימה עוד יותר מוכרת מאוד. זלמן רצה לבקש באותו רגע שדמות זו תיתן לו לעבור כשתסתפק בברכת "בוקר טוב" בלבד, אך

כמובן שזו הייתה משאלה לא הגיונית בעליל ולכן המשפט ששמע היה: "אני מצפה לראותך בעוד 15 דקות, במשרדי אחרי תפילה בכוונה כיאה לבחור במדרשה"...

הגעת למדרשה באיחור והנך אובד עצות, הוראות:

שחקן - כנס לבניין וכשתפגוש את הרב תאחל לו "שבוע טוב" בחיוך רגוע ומבט

שלי, כאילו השעה עכשיו היא רק 10:30 ואז כמצופה תישאל השאלה: "אתה יודע מה השעה עכשיו?" וכמובן שאין לך מושג, לאחר שתשמע את הרב אומר: "השעה 11:30".

תפתח את פיך ועיניך קמעא במבט של הפתעה ולאחר כמה שניות שנה את מבט פיך למבע של אכזבה וכאב עמוק. ותשאל: "הפסדתי שיעור שלם? אויש מתי אני יוכל להשלים את החומר? אולי הרב יוכל ללמוד איתי?"

מסתבר שמכאן הרב יחשוב הרבה יותר חיובי, על אף מבטו חמור הסבר...

תחמן - כבר במהלך הדרך תבנה את הסיפור על השתלשלות ענייניו מהיום בבוקר בחמש שעות האחרונות עדיף ממוצאי שבת.

כאן ישנם מספר כללי ברזל: (1) מבנה סיפור מדויק, כולל מערכת שעות מדויקת.

(2) תרבה בכל הפרטים האפשריים ואף הקטנים ביותר כי די בכך שתישאל לאחר שסיפרת עם עיניים דומעות - שהתרוצצת בכל רחובות העיר העמוסה עם מכנס קרוע לחפש בית כנסת. "ממה נקרע המכנס?" וכאן תתחיל לגמגם, מה שיגרום לרב להרהר ולערער בדבר אמיתות הסיפור. (3) לתאם את הגיון הפרטים בצורה פרופורציונלית...

עמך - אינך צריך להיות בעל תכונה מיוחדת. שיטה זו נקראת "העברת הכדור". תבקש פגישה פרטית על נושא האיחור. וכשהפגישה תתקיים תספר על בעיה אישית שיש לך שמחמתה נגרם האיחור. מסתבר שהסיכויים שהפגישה אכן תקרה הם אפסיים, והרב

יפטור במשפט "נחשוב על זה". במקרה הגרוע תאלץ לכתוב מאמר על חשיבות הזמן...